

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/2/2019
Identifikačné číslo spisu:	2315200019
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2019
Meno a priezvisko:	Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2315200019.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 82, IČO: 36 062 235, zastúpenej JUDr. Jánom Mišiurom, PhD. advokátom so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 27, proti povinnej G. M., bývajúcej v M., D. XXXX/XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou BĀNOS, s. r. o., so sídlom v Galante, Hlavná 979/23, IČO: 47 551 372, o vymoženie 14 131,31 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 Er 2/2015, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 19. apríla 2017 sp. zn. 10 CoE 60/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie povinnej o d m i e t a.

Oprávnená má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta uznesením z 15. októbra 2015 nepovolil odklad exekúcie vedenej súdnou exekútorkou O.. P. W. so sídlom exekútorského úradu A. XX, I., pod sp. zn. Ex 231/14 a zamietol návrh povinnej na zastavenie exekúcie. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 56 ods. 1, 2, 4, 5, 6, 7 a 8, § 57 ods. 1 písm. a/ až j/ zákona č. 233/1995 Z.z. - Exekučný poriadok. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky pre vyhovie návrhu povinnej na odklad exekúcie a následne za opodstatnený nepovažoval ani návrh povinnej na zastavenie exekúcie.

2. Krajský súd v Trnave na odvolanie povinnej uznesením z 19. apríla 2017 sp. zn. 10 CoE 60/2016 odmietol odvolanie povinnej podľa § 386 ods. 1 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“), pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Prípustnosť a dôvodnosť odvolania posudzoval podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, ku ktorému došlo pred 1. júlom 2016, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Z.z. v platnom znení Občiansky súdny poriadok (ďalej „O.s.p.“). Konštatoval, že predchádzajúca ako aj aktuálna procesná úprava je založená na neprípustnosti odvolaní proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní. Exekučný poriadok odvolanie výslovne pripúšťal v ustanoveniach upravujúcich

zastavenie exekúcie len proti rozhodnutiam, ktorými došlo k zastaveniu exekúcie z taxatívne vymedzených dôvodov, pričom ale odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nepripúšťal. O trovách odvolacieho konania nerozhodoval, z dôvodu, že išlo len o vyporiadanie sa s čiastkovou otázkou procesnej povahy v ešte prebiehajúcim konaní, v ktorom rozhodnutie o trovách patrí až konečnému rozhodnutiu.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala povinná dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Uvedená vada mala spočívať v tom, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil skutočnosti, v zmysle ktorých ňou podané odvolanie voči uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý jej návrh na zastavenie exekúcie odmietol ako neprípustné. Poukázala na prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej možno jednoznačne dospieť k záveru, že proti výroku uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie je možné povinným podať odvolanie. Namietala aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Nevysporiadal sa so skutočnosťou, prečo nebral ohľad na početnú judikatúru súdov Slovenskej republiky v danej veci a prečo sa od tejto ustálenej praxe odklonil. Povinná navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie.

4. Oprávnená vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie povinnej ako neprípustné odmietol, prípadne ako nedôvodné zamietol. Poukázala na novelu Exekučného poriadku vykonanú zákonom č. 2/2017 Z.z. účinnú od 1. apríla 2017, v zmysle ktorej nie je dovolanie proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní prípustné. Napriek uvedenému, oprávnená nepovažovala dovolacie dôvody za opodstatnené a s právnymi ako aj skutkovými závermi odvolacieho súdu, ktoré viedli k odmietnutiu odvolania povinnej sa stotožnila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. V zmysle § 2 C.s.p. sa podľa Civilného sporového poriadku postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak. Z hľadiska právnej úpravy prípustnosti dovolania „iným“ zákonom v zmysle § 2 C.s.p. je tiež Exekučný poriadok.

8. Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

9. Najvyšší súd v niektorých prípadoch rozhodoval o dovolaniach proti rozhodnutiam vydaným v exekučnom konaní (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 6 ECdo 3/2017, 6 ECdo 7/2017, 6 ECdo 9/2017, 6 ECdo 11/2017, 6 ECdo 13/2017, 6 ECdo 15/2017). Najvyšší súd pri posudzovaní prípustnosti týchto dovolaní osobitne akcentoval, že išlo o dovolania smerujúce proti rozhodnutiam vydaným do 31. marca 2017. Vzal na zreteľ, že vtedajšia právna úprava nevylučovala celkom prípustnosť dovolania, a preto, rešpektujúc ústavný princíp dôvery v platné právo a v správnosť aktov orgánov verejnej moci (vrátane v nich obsiahnutých poučení o možnosti opravných prostriedkov), posudzoval prípustnosť týchto dovolaní podľa právnej úpravy účinnej do 31. marca 2017.

10. Od právneho stavu, ktorý bol významný z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolaní uvedených v predchádzajúcom bode tohto uznesenia najvyššieho súdu, treba dôsledne odlišovať právny stav, v rámci ktorého bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie vydané po 1. apríli 2017, teda už za účinnosti Exekučného poriadku (v doplnenom znení účinnom od uvedeného dňa), ktorý výslovne vylučuje prípustnosť dovolania a dovolania generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

11. V danom prípade odvolací súd rozhodol 19. apríla 2017. Dovolanie, ktoré bolo podané 19. júna 2017, smeruje „proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní“. Na toto dovolacie konanie z hľadiska prípustnosti dovolania bolo preto potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku, ktorá výslovne vylučuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní (por. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 ECdo 16/2017, 5 ECdo 2/2018, 6 ECdo 26/2017). Dovolanie povinnej podané proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré bolo vydané v exekučnom konaní, je preto bez ďalšieho neprípustné.

12. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie povinnej proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku prípustné, preto ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania povinnej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.